

บทที่ 3

การศึกษารูปของคำซ้ำพยางค์

คำซ้ำพยางค์อาจศึกษาโดยจำแนกประเภทได้ตามลักษณะทางเสียงหรือลักษณะทางความหมาย สำหรับในบทนี้จะเป็นการศึกษาวิเคราะห์คำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาตามลักษณะทางเสียง โดยศึกษาโครงสร้างของพยางค์ตามเสียงที่ประกอบขึ้น เป็นคำซ้ำพยางค์อันได้แก่เสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ แล้วจำแนกประเภทของคำซ้ำพยางค์โดยใช้ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวมาประกอบกับจำนวนพยางค์ เป็นเกณฑ์ในการจำแนก

วิธีดำเนินการศึกษา รูปของคำซ้ำพยางค์

ดังได้กล่าวแล้วว่าคำซ้ำพยางค์อาจจำแนกโดยใช้เกณฑ์ในเรื่องของจำนวนพยางค์ภายในคำ และลักษณะความต่างของเสียงในพยางค์ภายในคำ สำหรับการศึกษาในครั้งนี้จะดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

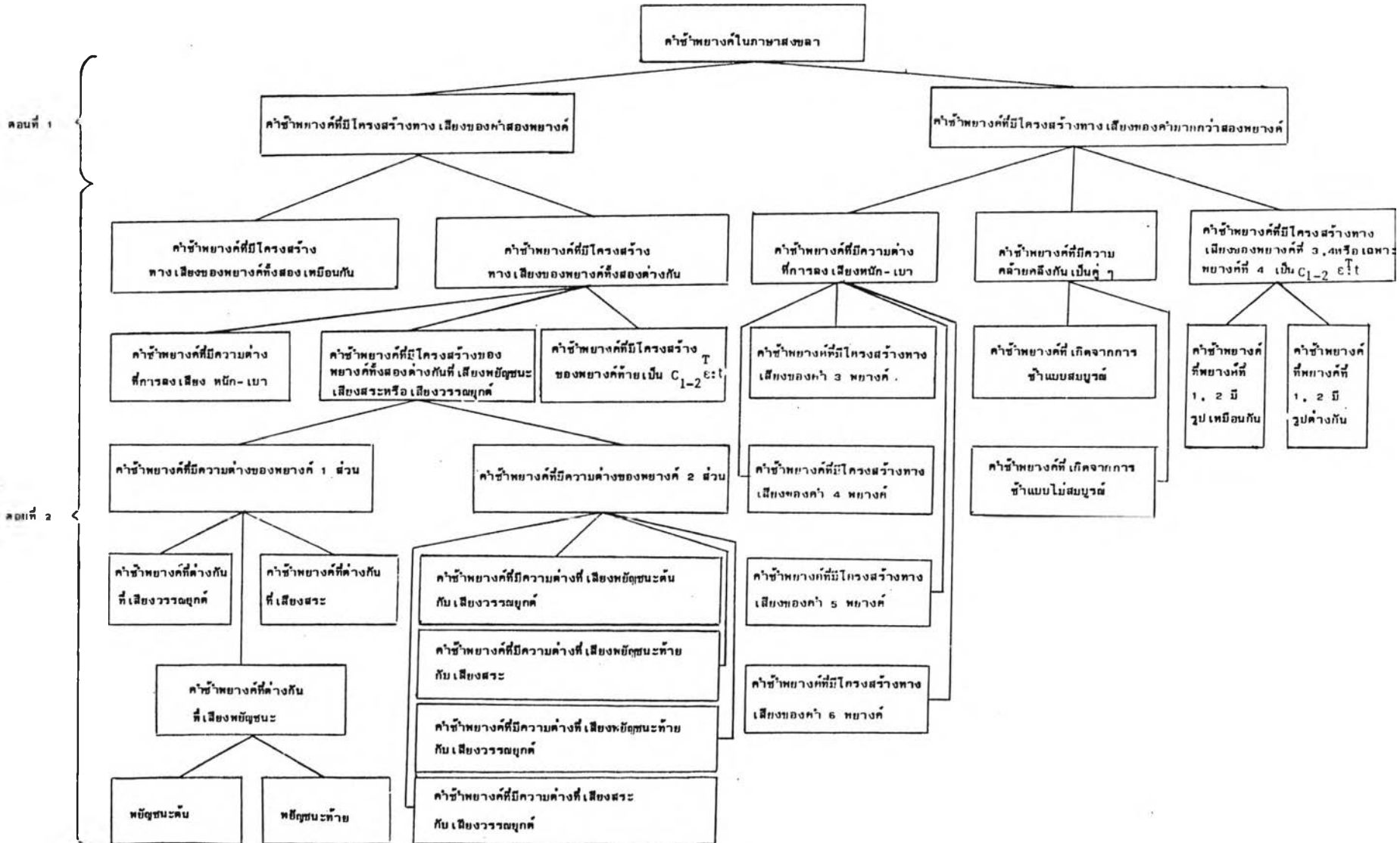
ตอนที่ 1 เป็นการศึกษาคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาโดยจำแนกตามจำนวนพยางค์ ซึ่งอาจแบ่งคำซ้ำพยางค์ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์ และคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่าสองพยางค์

ตอนที่ 2 เป็นการศึกษาคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาโดยจำแนกตามลักษณะความต่างของเสียงในพยางค์ สำหรับในเรื่องนี้จะทำการศึกษาละเอียดถึงโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ตามองค์ประกอบอันได้แก่เสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ กล่าวคือจะศึกษาเปรียบเทียบความต่างของพยางค์ภายในคำตามลักษณะองค์ประกอบ การศึกษาในขั้นนี้จะทำให้สามารถมองเห็นลักษณะทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาอย่างชัดเจน

อนึ่งเพื่อความสะดวกในการนำเสนอผลการศึกษา สำหรับตอนที่ 2 ผู้วิจัยจะแยกกล่าวออกเป็น 2 ตอนย่อย ตามเกณฑ์ในตอนที่ 1 กล่าวคือในลำดับแรกจะนำคำซ้ำพยางค์ที่มี

โครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์มาจำแนกกลุ่มตาม เกณฑ์ลักษณะความต่างของพยางค์ ภายในคำเสียก่อนแล้วจึงนำคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่าสองพยางค์ มาจำแนกกลุ่มตาม เกณฑ์ลักษณะความต่างของพยางค์ที่หลัง ซึ่งวิธีการดำเนินการศึกษารูปของคำซ้ำพยางค์ในบทนี้อาจแสดงให้เห็น เป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงขั้นตอนการศึกษาโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลา

ตอนที่ 1

ตอนที่ 2

การวิเคราะห์รูปของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลา

ตอนที่ 1 ประเภทของคำซ้ำพยางค์จำแนกตามจำนวนพยางค์ภายในคำ

การใช้จำนวนพยางค์ของคำมาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกประเภทของคำซ้ำพยางค์ อาจแบ่งคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีจำนวนพยางค์เพียง 2 พยางค์ กับคำซ้ำพยางค์ที่มีจำนวนพยางค์มากกว่า 2 พยางค์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้คือ

ก. คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงขอคำสองพยางค์ เป็นคำซ้ำพยางค์ที่มี

ที่มีจำนวนมากที่สุด* เช่น

ho:t ⁶	he:t ⁶	เซื่องช้า ไม่ฉับไว
cu: ⁴	ci: ⁴	มีลักษณะมืดมาก ชื้น
cu:n ³	mu:n ¹	ยุ่งเหยิงไม่เป็นระเบียบ
som ²	som ²	กึ่งดีกึ่งบ้า
la:n ⁶	la:n ⁶	หนุ่ม ้วยรุ่น
di: ³	de:t ⁴	ดี (มีทัศนะไม่ค่อยดี)
su:aj ¹	se:t ²	สวย (มีทัศนะไม่ค่อยดี)
na:w ⁶	ne:t ⁶	เน่า (มีทัศนะไม่ถึงกับรังเกียจ)
jo:ŋ ⁵	je:ŋ ⁵	โคงแดง หย่อนยาน
thɔ: ⁷	the: ⁷	เซื่องช้า

ข. คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงขอคำมากกว่าสองพยางค์ คำซ้ำพยางค์

ในกลุ่มนี้อาจเกิดเป็นคำซ้ำพยางค์ที่มีองค์ประกอบ 3, 4, 5 หรือ 6 พยางค์ก็ได้ เช่น

'pli:ŋ ⁴	pliŋ ⁴	'pli:ŋ ⁴		เสียงพูดสับสนแก้วหู	เสียงฟ้าร้อง	
'pli:ŋ ⁴	pliŋ ⁴	pliŋ ⁴	'pli:ŋ ⁴	เสียงพูดสับสนแก้วหู	เสียงฟ้าร้อง	
'pli:ŋ ⁴	pliŋ ⁴	pliŋ ⁴	'pli:ŋ ⁴	'pli:ŋ ⁴	เสียงพูดสับสนแก้วหู	เสียงฟ้าร้อง

* ดูตัวอย่างเพิ่มเติมในภาคผนวกหน้า 147-171

'pli:an⁴ pli:an⁴ pli:an⁴ pli:an⁴ 'pli:an⁴ 'pli:an⁴

	เสียงพูดผสมแก้วหู เสียงฟ้าร้อง
khe:ŋ ¹ le:ŋ ⁵ khe:ŋ ¹ le:t ⁶	แข็งแรง (มีทัศนะไม้ค้อยติ)
na:w ⁶ na:w ⁶ ne:t ⁶ ne:t ⁶	น้ำ (มีทัศนะไม่ถึงกับรั้งเกยจ)
lu:ʔ ² la:ʔ ² pu:ʔ ⁴ pa:ʔ ⁴	เลอะเทอะ เปื้อน
sum ² sim ² sum ⁷ sim ⁷	ซุบซิบ
sok ¹ mok ⁷ sok ¹ me:t ⁶	สกปรก (มีทัศนะไม่ถึงกับรั้งเกยจ)
wə:ŋ ² wa:ŋ ² wə:ŋ ⁷ wa:ŋ ⁷	โหว่ เปิดตลอด

จะเห็นได้ว่าตัวอย่างคำซ้ำพยางค์ที่ยกมาข้างบนนี้มีลักษณะที่แตกต่างกันซึ่งจะได้อีกว่า
โดยละเอียดในตอนที่ 2 ต่อไป

ตอนที่ 2 ประเภทของคำซ้ำพยางค์จำแนกตามลักษณะความต่างของลักษณะพยางค์

สำหรับการศึกษาลักษณะความต่างของคำซ้ำพยางค์นี้จะแยกวิเคราะห์ออกเป็น
2 ส่วน คือ ในลำดับแรกจะทำการวิเคราะห์โครงสร้างของพยางค์ในคำที่มีโครงสร้าง
ทางเสียงของคำสองพยางค์เสียก่อนแล้วจึงทำการวิเคราะห์โครงสร้างของคำซ้ำพยางค์
ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่าสองพยางค์

ก. คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์

เมื่อพิจารณาคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์ในภาษาสงขลา
โดยใช้เกณฑ์ลักษณะความต่างของพยางค์ เราอาจแบ่งคำซ้ำพยางค์ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ทั้งสองเหมือนกัน

เมื่อศึกษาคำซ้ำพยางค์ประเภทนี้จากข้อมูลพบว่ามียู่เป็นจำนวนมาก
และมีข้อสังเกตว่าคำซ้ำพยางค์ลักษณะดังกล่าวนี้ มีสองพยางค์เท่านั้นและไม่มีพยางค์ใดเกิดเดี่ยวได้
คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

le:ʔ ²	le:ʔ ²	จวนๆ เกือบๆ
nak ⁷	nak ⁷	จวนๆ เกือบๆ
lik ¹	lik ¹	ระรี่ระริก
la:w ¹	la:w ¹	ผลิผลาม รุ่มร่าม
lok ⁷	lok ⁷	รีบร้อน
not ⁷	not ⁷	สั้นเท็ม
pat ³	pat ³	ชน ไม่สำรวม
du:a ⁴	du:a ⁴	รัวๆ ระริกๆ
chom ⁵	chom ⁵	ไม่เต็มเค็ง สลิดไม้ดี ป้าๆเบ้อๆ
kwat ³	kwat ³	ไม่สำรวม ลูกสี่ลูกกลน

2. คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ทั้งสองต่างกัน

เมื่อศึกษาความต่างของโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ที่ 1

และพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้แล้วอาจจำแนกออก เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

ก) คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างของพยางค์ท้าย เป็น $C_{1-2} \varepsilon^T t$

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้อาจมีโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ที่ 1

ในลักษณะใดก็ได้ แต่มีลักษณะโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ที่ 2 ที่จำกัดและคงที่ กล่าวคือ

พยางค์ที่ 2 จะมีการซ้ำเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1 ส่วนเสียงสระนั้นจะใช้เสียงสระ

หน้า-ซ้ำ เสียงยาว $\varepsilon:$ และ เปลี่ยน เสียงพยัญชนะท้าย เป็นพยัญชนะกักที่ฐานต้นหรือไม่ เพื่อก t

ซึ่งอาจ เขียน เป็นกฎได้ดังนี้

$$\# C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} \# \longrightarrow \# C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} + \underline{C_{1-2} \varepsilon^T t} \#$$

จากกฎข้างบนนี้ตัวอักษรที่ขีดเส้นใต้แทน เสียงที่เกิดจากการซ้ำ เสียงของพยางค์ที่ 1

หมายถึง เครื่องหมายแสดงขอบเขตของคำ

C หมายถึง พยัญชนะซึ่งอาจ เป็นพยัญชนะเดี่ยว (C_1) หรือพยัญชนะผสม (C_2) ในตำแหน่งต้นคำ
ในตำแหน่งท้ายคำ อาจจะไม่มีการซ้ำ (C_0) หรือมีการซ้ำได้ 1 ตัว (C_1)

- V หมายถึงสระ ซึ่งอาจเป็นสระเดี่ยวสั้น (V_1) หรือสระเดี่ยวยาว (V_2) หรือสระประสม (V_2) ก็ได้
- T หมายถึงวรรณยุกต์ ซึ่งเสียงวรรณยุกต์นี้อาจ เป็น เสียงเดิมหรือ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมีระบบดังนี้

เสียงวรรณยุกต์ 1	จะ เปลี่ยน เป็นเสียงวรรณยุกต์ 2
เสียงวรรณยุกต์ 3	จะ เปลี่ยน เป็นเสียงวรรณยุกต์ 4
เสียงวรรณยุกต์ 5	จะ เปลี่ยน เป็นเสียงวรรณยุกต์ 6
เสียงวรรณยุกต์ 7	จะ เปลี่ยน เป็นเสียงวรรณยุกต์ 6
เสียงวรรณยุกต์ 2	จะคงเดิม
เสียงวรรณยุกต์ 4	จะคงเดิม
เสียงวรรณยุกต์ 6	จะคงเดิม

ตัวอย่างการใช้กฎดังกล่าวนี้

$$\#C_1 V_2^3\# \longrightarrow \#C_1 V_2^3 + C_1 \varepsilon:t^4\#$$

$$\#di:3\# \longrightarrow \#di:3 + de:t^4\#$$

$$\text{ดี} \longrightarrow \text{ดี} + \text{แตด}$$

จากการศึกษาพบว่าคำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาที่เดิม เป็นคำพยางค์เดี่ยว อาจปรากฏเป็นคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้ทุกคำ* เช่น

ha:m ⁵	he:t ⁶	งาม (มีทศนะไม่ค้อยติ)
khe:ŋ ¹	khe:t ²	แข็ง (มีทศนะไม่ค้อยสนใจ)
bi:aw ⁴	be:t ⁴	เบี้ยว (มีทศนะไม่ค้อยสนใจ)
chan ⁵	che:t ⁶	ชัน (มีทศนะไม่ค้อยสนใจ)
kha:w ¹	khe:t ²	ขาว (มีทศนะไม่ค้อยสนใจ)

* คำที่ทำหน้าที่อื่น เช่น นามหรือกริยาก็อาจเกิด เป็นคำซ้ำพยางค์ตามกฎดังกล่าวนี้ได้ แต่จะไม่เน้นว่ากล่าวไว้ในที่นี้

ข) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่การลงเสียงหนัก-เบา

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์และมีการเน้นเสียงหนัก-เบา ในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ต่างกันโดยจะลงเสียงเบาที่พยางค์ที่ 1 และลงเสียงหนักในพยางค์ที่ 2 จากอิทธิพลของการลงเสียงหนัก-เบาที่ต่างกันนี้ทำให้ลักษณะเสียงในพยางค์ทั้งสองต่างกัน กล่าวคือพยางค์ที่ 1 ซึ่งเป็นพยางค์ที่ลงเสียงเบาจะเกิดในช่วงเวลาน้อยกว่าปกติ มีผลให้เสียงสระที่เป็นเสียงยาวอยู่แต่เดิมสั้นลง และทำให้เสียงสระที่เป็นเสียงสระสั้น เกิดในช่วงเวลาน้อยกว่าเดิม ซึ่งในที่นี้จะแสดงการเกิดของพยางค์ที่ลงเสียงเบาและมีเสียงสระยาวด้วยรูปสระสั้นและจะแสดงการเกิดของพยางค์ที่ลงเสียงเบาและมีเสียงสระสั้นด้วยสัญลักษณ์ (̄) เหนือเสียงสระของพยางค์ดังกล่าว ลักษณะการลงเสียงหนัก-เบาของพยางค์อาจแสดงให้เห็นชัดด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 แสดงการลงเสียงหนัก-เบาในคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่การลงเสียงหนัก-เบา

0	'0:
0̄	'0

จากแผนภูมิต่างบนนี้ สัญลักษณ์ 0 หมายถึงพยางค์ที่ลงเสียงเบา
'0 หมายถึงพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้เช่น

คำซ้ำพยางค์ที่มีสระเสียงยาว

phen ²	'phe:ŋ ²	เสียงโลหะกระทบกัน
pli:an ⁴	'pli:an ⁴	เสียงพูดสับสนแก้วหู
θaw ³	'θa:w ³	เสียงฝนตกหนัก
θit ⁴	'θi:t ³	(ทุ่ง) อย่างรวดเร็ว ปรี๊ด
wew ¹	'we:w ¹	เสียงฎุเรียก

คำซ้ำพยางค์ที่มีสระ เสียงสั้น

khlaŋ ⁷	'khlaŋ ⁷	เสียงน้ำไหลแรง
sɛk ¹	'sɛk ¹	เสียงของเบาๆ ตก
θāp ³	'θap ³	เหมอะเหมะ
cɛk ³	'cɛk ³	มีลักษณะ เบียดมาก
klɪp ³	'klɪp ³	มีลักษณะ ใสซาก

ค) คำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์ ทั้งสองต่างกันที่ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้หมายถึงคำซ้ำพยางค์ที่ พยางค์ที่ 1

และพยางค์ที่ 2 มีความต่างกันที่เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ โดยจะต่างกันเพียง ส่วนเดียว หรือหลายส่วนก็ได้ เมื่อพิจารณาความต่างของพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ของ คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เราอาจจำแนกกลุ่มย่อยออกเป็น 3 กลุ่มดังต่อไปนี้

1) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ 1 ส่วน

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่ เมื่อนำโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ที่ 1 และโครงสร้างทางเสียงของพยางค์ที่ 2 ภายในคำเดียวกันมาเปรียบเทียบกันแล้วจะมีความ ต่างกันอยู่เพียงส่วนเดียว ซึ่งความต่างดังกล่าวนี้อาจจำแนกออกเป็นความต่างที่เสียงพยัญชนะต้น ความต่างที่เสียงพยัญชนะท้าย ความต่างที่เสียงสระและความต่างที่เสียงวรรณยุกต์ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

(ก) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียว ที่เสียงพยัญชนะต้น

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้หมายถึงคำซ้ำพยางค์ที่มีความแตกต่างกันระหว่างพยางค์ที่ 1 กับ พยางค์ที่ 2 ที่เสียงพยัญชนะต้นเท่านั้น เช่น

lam ⁵	sam ⁵	(เจ็บ) กระเสาะกระแสะ
lam ⁵	tham ⁵	(เจ็บ) กระเสาะกระแสะ
la:m ¹	cha:m ¹	เลอะเทอะ สกปรก
lan ⁵	than ⁵	ไม้เอนที่ เอนทาง
chɔŋ ²	lɔŋ ²	ขี้หลงขี้ลี้ม
la:j ⁵	ma:j ⁵	(พูด) ไม้จิ้มลิ้ม
cha:ŋ ¹	wa:ŋ ¹	ไม้ประจวบ เฒ่า
che:ŋ ⁵	we:ŋ ⁵	เถลไถล
leŋ ⁵	seŋ ⁵	เลอะเทอะ ขาดระเบียบ
le:t ²	che:t ²	ขี้ลักษณะบาง หรือแมนราบ

จากการศึกษาพบว่า ความต่างเพียงส่วนเดียวที่เสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลา แม้ไม่อาจทำนายได้ในลักษณะที่ว่าถ้า C_x เกิด C_y จะต้องเกิด แต่ก็อยู่ในลักษณะที่ว่าถ้า C_x เกิด C_{y-z} จะต้องเกิด กล่าวคือ ถ้าพยัญชนะในพยางค์ที่ 1 เป็น l พยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 2 จะเป็นเสียง th s ch หรือ m ถ้าพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 1 เป็น ch พยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 2 จะเป็น w หรือ l ถ้าพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 1 เป็นเสียง m พยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 2 จะเป็น kh ch หรือ j ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัด เป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงการเกิดของเสียงพยัญชนะต้นในคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงพยัญชนะต้น

เสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 1	เสียงพยัญชนะต้นในพยางค์ที่ 2
l	th s m ch
ch	w l
m	ch kh j

(ข) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียว

ที่เสียงพยัญชนะท้าย

คำที่ความต่างของพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 คือเสียงพยัญชนะท้ายเพียงส่วนเดียวเท่าที่พบมีน้อยมากเพียง 3 คำเท่านั้น ซึ่งคำหนึ่งในจำนวน 3 คำดังกล่าวนี้ มีความต่างที่แปลกออกไป คือต่างกันในแง่ที่เป็นพยางค์ปิดกับพยางค์เปิด ซึ่งมีพยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์ปิด พยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์เปิด คำในกลุ่มนี้ได้แก่

khluk ¹	khluj ¹	อย่างสบายใจ
nuk ¹	nuj ¹	ปลูกปลูก เป็นกระจุก
di:am ⁴	di:a ⁴	อ่อน เย่าว้วย

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงพยัญชนะต้น และ เสียงพยัญชนะท้าย

ความต่างที่เสียงพยัญชนะต้นเพียงส่วนเดียวของพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ภายในคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลามีลักษณะที่เป็นระบบ กล่าวคือถ้าเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1 เป็น l เสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 2 จะเป็น th s ch หรือ m เสียงใดเสียงหนึ่ง แต่ถ้าเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1 เป็น ch เสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 2 จะเป็น w หรือ l จากข้อสรุปดังกล่าวข้างต้นนี้จะเห็นได้ว่าเสียงพยัญชนะต้นที่อาจเกิดสลับที่กันได้ระหว่างพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 คือเสียง l กับ ch เช่นในคำ cha:ŋ¹ la:ŋ¹ และ la:m¹ cha:m¹

สำหรับความต่างของเสียงพยัญชนะท้ายนั้น เท่าที่พบมีอยู่เพียงคู่เดียวเท่านั้นคือเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่ 1 เป็น k ในขณะที่เสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่ 2 เป็น j แต่มีความต่างอีกลักษณะหนึ่งคือการปรากฏและไม่ปรากฏของพยัญชนะท้ายเสียง m ได้แก่ di:am⁴ di:a⁴

(ค) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียว

ที่เสียงวรรณยุกต์

ความแตกต่างที่เสียงวรรณยุกต์เพียงส่วนเดียวของพยางค์ทั้งสองภายในคำเดียวกัน มีปรากฏไม่มากนัก ซึ่งพอจะนำมากล่าวได้ดังต่อไปนี้

คำที่มีความต่างที่เสียงวรรณยุกต์ 5 กับ 6 ได้แก่

ja:m ⁵	ja:m ⁶	ซักช้า	อ้อยส้อย
la:m ⁵	la:m ⁶	ซักช้า	อ้อยส้อย

คำที่มีความต่างที่เสียงวรรณยุกต์ 7 กับ 6 ได้แก่

thi:am ⁷	thi:am ⁶	ช้า	เรื่อย ๆ	เฉื่อย
chi:am ⁷	chi:am ⁶	เฉื่อยชา		
kwe:ŋ ⁷	kwe:ŋ ⁶	(ลอย)	เทิงเทิง	เคื่องคว้าง
pho:ŋ ⁷	pho:ŋ ⁶	(ลอย)	คุ่มบ้อง	
tne:ŋ ⁷	tne:ŋ ⁶	(ลอย)	เทิงเทิง	
ja:m ⁷	ja:m ⁶	รำไร	ซักช้า	
la:m ⁷	la:m ⁶	อ้อยส้อย	ซักช้า	

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงวรรณยุกต์

ความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 เพียงส่วนเดียวของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลา เท่าที่ปรากฏในข้อมูลที่รวบรวมได้พบว่า เสียงวรรณยุกต์ 5 จะเกิดคู่กับเสียงวรรณยุกต์ 6 และเสียงวรรณยุกต์ 7 จะเกิดคู่กับเสียงวรรณยุกต์ 6 เป็นที่น่าสังเกตว่าเสียงวรรณยุกต์ 5 และ 7 ต่างก็เป็นเสียงวรรณยุกต์ตก ซึ่งลักษณะการเกิดของเสียงวรรณยุกต์อาจแสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 7 แสดงการเกิดของเสียงวรรณยุกต์ในคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงวรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 1	เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 2
5	6
7	6

(ง) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ส่วนเดียวที่เสียงสระ

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างสองพยางค์และเมื่อนำพยางค์ที่ 1 ของคำ มาเปรียบเทียบกับพยางค์ที่ 2 แล้วจะมีส่วนต่างกันที่เสียงสระเพียงส่วนเดียว เท่านั้น ส่วนของสระที่แตกต่างกันนี้อาจ เป็นเสียงสระเดี่ยว หรือสระประสมก็ได้ จากการศึกษาพบว่า คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้อาจจำแนกย่อยออกตามลักษณะเสียงสระภายในคำได้ เป็น 3 กลุ่มดังนี้คือ

(1) คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลัง

และพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เฉพาะเสียงสระหลัง เกิดในพยางค์ที่ 1 และเฉพาะเสียงสระหน้าเกิดในพยางค์ที่ 2 สระหลังและสระหน้าในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ดังกล่าวนี้อาจจะเท่ากันในระดับความสูงของเสียงสระ ซึ่งอาจจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มคือ

(1.1) คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระสูง

คำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้อาจมีเสียงสระสูงอยู่ในทั้งสองพยางค์ โดยในพยางค์ที่ 1 จะมีเสียงสระสูง-หลัง u หรือ u: และในพยางค์ที่ 2 จะมีเสียงสระสูง-หน้า i หรือ i: ตามลำดับ คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีลักษณะการเกิดของเสียงสระซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 3 แสดงการเคลื่อนของเสียงสระจากหลังไปหน้าของเสียงสระสูงในคำซ้ำพยางค์

เสียงสระในพยางค์ที่ 1

เสียงสระในพยางค์ที่ 2

หลัง

หน้า

u

i

u:

i:

จากลักษณะของเสียงสระในคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำสองพยางค์ดังกล่าวนี้อาจกล่าวได้ว่า มีการเคลื่อนของเสียงสระจากหลังไปหน้า โดยรักษาลักษณะของระดับความสูงและความสั้นยาวของเสียงสระไว้ เราอาจแสดงลักษณะดังกล่าวด้วยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๘ แสดงการเกิดของเสียงสระสูงภายในคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลัง พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i ←		→ u
	i: ←		→ u:
กลาง			
ต่ำ			

จากตารางที่แสดงเสียงสระข้างบนนี้ เสียงสระที่อยู่ต้นลูกศรคือเสียงสระในพยางค์ที่ 1 และเสียงสระที่ปลายลูกศรคือเสียงสระในพยางค์ที่ 2 คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

คำที่มีเสียงสระยาว

cu: ⁴	ci: ⁴	มีลักษณะมืด
tu: ⁴	ti: ⁴	เสียงพูดจับเค้ความไม่ได้
nu: ⁶	ni: ⁶	เสียงพึมพำ กระหนุงกระหนิง
pu: ⁴	pi: ⁴	มีลักษณะดำ
pu: ²	pi: ²	ยับ (อย่างผ้าหรือกระดาษ)

คำที่มีสระเสียงสั้น

cuk ³	cik ³	เสียงพูดของคนเบาๆ ฟังไม่ได้ศัพท์
chun ²	chin ²	เสียงกระหนุงกระหนิง
dun ⁴	din ⁴	สะบัดสะบั้ง ตืดคั้น
duk ³	dik ³	หลุกหลิก
dup ³	dip ³	ไอ้เอ้ ชักช้า (คัน) ยิบๆ

(1.2) คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระกลาง

คำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้มีเสียงสระกลางอยู่ในทั้งสองพยางค์ โดยพยางค์ที่ 1 จะมีเสียงสระกลาง-หลัง $o:$ และในพยางค์ที่สองจะมีเสียงสระกลาง-หน้า $e:$ คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีลักษณะการเกิดของเสียงสระซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4 แสดงการเคลื่อนของเสียงสระจากหลังไปหน้าของเสียงสระกลางในคำซ้ำพยางค์

เสียงสระในพยางค์ที่ 1

เสียงสระในพยางค์ที่ 2

หลัง

หน้า

$o:$

$e:$

จากลักษณะของเสียงสระในคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้กล่าวได้ว่ามีการเคลื่อนของเสียงสระจากหลังไปหน้า โดยรักษาระดับของเสียงสระไว้ เราอาจแสดงลักษณะดังกล่าวด้วยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 แสดงการเกิดของเสียงสระกลางภายในคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลัง พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง			
กลาง	$e:$	←	$o:$
ต่ำ			

จากตารางแสดงเสียงสระดังกล่าวนี้เสียงสระที่อยู่ต้นลูกศรคือเสียงสระในพยางค์ที่ 1 และเสียงสระที่ปลายลูกศร คือเสียงสระในพยางค์ที่ 2 คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

cho:ŋ ¹	che:ŋ ¹	(เดิน) เอ้อระเหย อากาศเดินอย่างสบายใจ
cho:ŋ ²	che:ŋ ²	เสียงพูดแบบไม่เกรงใคร พูดไม่หยุด
do:k ⁴	de:k ⁴	หอมแห้ง
ho:ŋ ⁵	he:ŋ ⁵	โงนเงน ทรงตัวไม่อยู่
ho:k ⁶	he:k ⁶	โทงเทง โยกตัวไปมา
ho:ŋ ⁵	he:ŋ ⁵	ทรงตัวไม่อยู่
jo:ŋ ⁵	je:ŋ ⁵	โคงแดง ท่ย่อนยาน
jo:ŋ ⁷	je:ŋ ⁷	เอียง โย้ ไอ้เอ้
jo:ŋ ¹	je:ŋ ¹	กะย่องกะแย่ง
ko:k ⁴	ke:k ⁴	ขรุขระ ลุ่มๆ คอนๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่าสระกลางเสียงสั้น o, e ไม่ปรากฏในคำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้เลย

(1.3) คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระต่ำ

คำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้มีเสียงสระต่ำอยู่ในทั้งสองพยางค์ โดยพยางค์ที่ 1 จะมีเสียงสระต่ำ-หลัง ɔ หรือ ɔ: และในพยางค์ที่ 2 จะมีเสียงสระต่ำ-หน้า ɛ หรือ ɛ: คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีลักษณะการเกิดของเสียงสระซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 5 แสดงการเคลื่อนของเสียงสระจากหลังไปหน้าของเสียงสระต่ำในคำซ้ำพยางค์

เสียงสระในพยางค์ที่ 1

เสียงสระในพยางค์ที่ 2

หลัง

หน้า

ɔ

ɛ

ɔ:

ɛ:

จากลักษณะของเสียงสระในคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ กล่าวได้ว่ามีการเคลื่อนของเสียงสระจากหลังไปหน้าโดยรักษาระดับและความสั้นยาวของเสียงสระไว้ เราอาจแสดงลักษณะดังกล่าวด้วยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 แสดงการเกิดของเสียงสระต่ำภายในคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลังพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง			
กลาง			
ต่ำ	ε ←————— ε: ←—————		ɔ ɔ:

จากตารางแสดงเสียงสระข้างบนนี้ เสียงสระที่อยู่ต้นลูกศรคือ เสียงสระในพยางค์ที่ 1 และเสียงสระที่อยู่ปลายลูกศรคือ เสียงสระในพยางค์ที่ 2 คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

คำที่มีเสียงสระยาว

bɔ:p ⁴	bɛ:p ⁴	อาการหนัก รื้อแร่
cɔ:p ³	cɛ:p ³	คุยเสียงดังหังไม้ได้ศัพท์
chɔ:t ²	chɛ:t ²	ช่างพูด (มักใช้กับเด็ก)
hɔ:m ⁵	hɛ:m ⁵	เอื่อยเฉื่อย
hɔ:p ⁶	hɛ:p ⁶	เชื่องช้า ทำแบบไม่รีบเร่ง

คำที่มีเสียงสระสั้น

co:k ³	ce:k ³	จอแจ	พูดไม่ได้ศัพท์
choŋ ¹	cheŋ ¹	บุดบั้ง	จนเฉียว
cho:k ¹	che:k ¹	เล็กน้อย	นิดหน้อย
doŋ ⁴	deŋ ⁴	ไม่เอาจริง	เอาจัง
hoŋ ²	heŋ ²	อมโรค	ขี้โรค

(2) คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระอื่น ๆ และพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระ a หรือ a:

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้คือคำซ้ำพยางค์ที่ 1 จะมีเสียงสระใด ๆ ก็ได้ที่อยู่ในระบบเสียงของภาษาสงขลา และพยางค์ที่ 2 จะมีเสียงสระ a หรือ a: ขึ้นอยู่กับความสั้นยาวของเสียงสระในพยางค์ที่ 1 กล่าวคือ ถ้าเสียงสระในพยางค์ที่ 1 เป็นเสียงสั้น พยางค์ที่ 2 จะมีเสียงสระ a แต่ถ้าเสียงสระในพยางค์ที่ 1 เป็นเสียงสระยาว พยางค์ที่ 2 จะมีเสียงสระ a:

ตารางที่ 11 แสดงการเกิดของเสียงสระภายในคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระอื่น ๆ

และพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระ a หรือ a:

	เสียงสระยาว			เสียงสระสั้น		
	หน้า	กลาง	หลัง	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i:		u:	i	ɨ	u
กลาง	e:	ə:	o:			
ต่ำ	ɛ:	a:			a	ɔ

จากตารางแสดงเสียงสระดังกล่าวนี้ เสียงสระที่อยู่ต้นลูกศรคือเสียงสระในพยางค์ที่ 1 และเสียงสระที่ปลายลูกศรคือเสียงสระในพยางค์ที่ 2 คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้อาจจำแนกออกตามความสั้นยาวของเสียงสระเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังต่อไปนี้

(2.1) คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระยาว

คำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้จะมีเสียงสระในทั้งสองพยางค์เป็นสระเสียงยาว เช่น

phli:t ²	phla:t ²	เร็วมาก สิ้นไกลไปด้วยความเร็ว
lu:m ¹	la:m ¹	เลอะเทอะ ตะกระตะกราม
lu:ʔ ²	la:ʔ ²	เลอะเทอะ เบื่อน มิมลทิน
lu: ²	la: ²	เลอะเทอะ เบื่อน
lu:m ²	la:m ²	เรื่อร่า
su: ²	sa: ²	มูมมาม สกปรก
nu:m ¹	na:m ¹	เลอะเทอะ สกปรก
nu:ŋ ¹	na:ŋ ¹	เลอะเทอะ
nu:k ²	na:k ²	ไม่เป็นระเบียบ ทყาบกร้าน
la:ʔ ²	la:ʔ ²	หุ่มช้ำม

(2.2) คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระสั้น

คำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้จะมีเสียงสระในทั้งสองพยางค์เป็นสระเสียงสั้น เช่น

lip ¹	lap ¹	(คั้น) ญบยิบ
wip ¹	wap ¹	(อาการกระทำ) ด้วยลักษณะที่ว่องไว
ch+ŋ ⁵	chan ⁵	กระตันตัน กระชั้น
kh+m ¹	kham ¹	แข็งแรว ทะมัดทะแมง
k+ŋ ³	kan ³	ว่องไว กระฉับกระเฉง
th+ŋ ⁵	than ⁵	ตึงตัง ลักษณะไม่พอใจ

s+k ⁷	sak ⁷	(ร่วง) พรู มากมาย
l+ŋ ⁵	lan ⁵	รุงรัง
p+t ³	pat ³	กระพืดกระเพียด แดกดัน
ph+t ¹	phat ¹	กระพืดกระเพียด

(3) คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระเป็นเสียงสระประสม

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีลักษณะพิเศษกว่ากลุ่มอื่น ๆ คือ เป็นคำซ้ำพยางค์ที่ประกอบด้วยเสียงสระประสมทั้งสองพยางค์ โดยที่พยางค์ที่ 1 จะมีเสียงสระประสม u:a ในขณะที่พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระประสม i:a เมื่อนำเสียงสระประสมทั้งในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 มาศึกษาเปรียบเทียบดูแล้วจะพบว่าข้อแตกต่างที่แท้จริงของพยางค์ภายในคำ คือ เสียงสระ u: และเสียงสระ i: เท่านั้น จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่าเราสามารถจัดให้คำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้รวมอยู่ในคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระสูง และพยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลัง พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า (ดูข้อ (1.1) หน้า 50) คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่

du:am ³	di:am ³	ดัวมเดียม
du:am ⁴	di:am ⁴	ดัวมเดียม
khlu:a ²	khli:a ²	เฉอะแฉะ สิ้นแฉะ
khlu:ak ²	khli:ak ²	เฉอะแฉะ เป็นหลุม เป็นโคลน
lu:am ¹	li:am ¹	ไม่เต็มกำส้ง ไม่ทะมัดทะแมง
nu:a ⁷	ni:a ⁷	ยัวเฮี้ย มาก
mu:an ⁵	mi:an ⁵	ยุงเหยิง ปะปนกันหมด
mu:a ⁵	mi:a ⁵	ยุงเหยิง ไม่เป็นระเบียบ
su:at ⁶	si:at ⁶	หนักเต็มที หนักอึ้ง ล้า
ʔu:a ³	ʔi:a ³	ชกซ้ำ เจื้อย ง่วง ซึม

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงสระเพียงส่วนเดียว

ความแตกต่างกันเพียงส่วนเดียวที่เสียงสระระหว่างพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลาอาจจำแนกย่อยเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1

มีเสียงสระหลัง พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า กลุ่มคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระอื่น ๆ และพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระ a หรือ a: และกลุ่มคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระเป็นเสียงสระประสม สำหรับในกลุ่มแรกนั้นเราอาจแยกย่อยออกได้เป็น 3 กลุ่มย่อยตามระดับความสูงต่ำของเสียงสระ คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระสูง คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระกลาง และคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระต่ำ และสำหรับคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระอื่น ๆ และพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระ a หรือ a: นั้น ยังอาจแยกย่อยตามความสั้นยาวของเสียงสระออก เป็น 2 กลุ่มย่อยคือ คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระยาว และคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระสั้น

จากการศึกษาข้อมูลพบว่าการเกิดของเสียงสระในพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำพยางค์นั้น เป็นไปอย่างมีระบบ กล่าวคือเมื่อเสียงสระในพยางค์ที่ 1 เป็นอย่างหนึ่งเสียงสระในพยางค์ที่ 2 จะมีลักษณะอีกอย่างหนึ่งไม่ใช่ทุกเสียงสระจะเกิดได้ ซึ่งลักษณะเหล่านี้อาจสรุปได้ดังนี้

1. สระหลังจะไม่เกิดในพยางค์หลังเลย
2. ถ้าพยางค์ที่ 1 มีเสียงสระสั้นพยางค์ที่ 2 ก็มีเสียงสระสั้น ถ้าพยางค์ที่ 1 มีเสียงสระยาวพยางค์ที่ 2 ก็จะมีเสียงสระยาวด้วย
3. เสียงสระที่เกิดในพยางค์ทั้งสองจะเป็นเสียงสระที่อยู่ในระดับของการวางลิ้นระดับเดียวกัน โดยเสียงสระหลังจะเกิดในพยางค์ที่ 1 และเสียงสระหน้าจะเกิดในพยางค์ที่ 2 แต่ถ้าพยางค์ที่ 2 มีเสียงสระเป็น a หรือ a: เสียงสระในพยางค์ที่ 1 จะเป็นเสียงสระใด ๆ ก็ได้ และจะต้องมีความสั้นยาวของเสียงสระเหมือนกันทั้งสองพยางค์ด้วย การเกิดของเสียงสระภายในคำซ้ำพยางค์อาจแสดงให้เห็นชัด เป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 12 แสดงการเกิดของเสียงสระในพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ของคำซ้ำพยางค์
ที่มีโครงสร้างทวนเสียงของคำสองพยางค์ในภาษาสงขลา และมีความต่างกัน
ที่เสียงสระเพียงส่วนเดียว

เสียงสระในพยางค์ที่ 2

	ɪ	ɪ:	(e)	e:	ɛ	ɛ:	(ɨ)	(ɨ:)	(ə)	(ə:)	a	a:	(u)	(u:)	(o)	(o:)	(ɔ)	(ɔ:)
ɪ											X							
ɪ:												X						
(e)																		
e:												X						
(ɛ)																		
ɛ:												X						
ɨ												X						
(ɨ:)																		
(ə)																		
e:												X						
(a)																		
(a:)																		
u	X											X						
u:		X											X					
(o)																		
o:				X									X					
ɔ					X							X						
ɔ:						X												

เสียงสระในพยางค์ที่ 1

เสียงสระในเครื่องหมาย ( ) คือเสียงสระที่ไม่เกิดในคำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้

2) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์สองส่วน

คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์สองส่วนหมายถึงคำซ้ำพยางค์ที่ เมื่อนำพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 มาเปรียบเทียบโครงสร้างของพยางค์ แล้วจะมีส่วนที่แตกต่างกันถึง 2 ส่วน คำซ้ำพยางค์ลักษณะดังกล่าวนี้อาจจำแนกประเภทออกตามลักษณะองค์ประกอบของโครงสร้างของพยางค์เป็น 4 กลุ่มคือ

- (ก) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่ เสียงพยัญชนะต้นกับ เสียงวรรณยุกต์
- (ข) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่ เสียงพยัญชนะท้ายกับ เสียงวรรณยุกต์
- (ค) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่ เสียงพยัญชนะท้ายกับ เสียงสระ
- (ง) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่ เสียงสระกับ เสียงวรรณยุกต์

(ก) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่ เสียงพยัญชนะต้นกับ เสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่ เมื่อนำพยางค์ที่ 1 มา เปรียบเทียบกับพยางค์ที่ 2 แล้วจะมีส่วนที่ต่างกันอยู่ 2 ส่วนคือ เสียงพยัญชนะต้นและ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ แต่จะมีเสียงสระและเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์เหมือนกัน คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

chan ⁵	kan ⁴	ทะเลิ่งคิงคัง เกกมะเทรก
luj ⁵	suj ¹	รก ไม่เป็นระเบียบ
li: ²	ti: ⁴	ขึ้นอีก
can ³	wan ¹	(เที่ยว) ไม่รู้เวลา ไม่มีที่ไป
ca: ³	wa: ¹	ไม่ประจวบเหมาะ
cu: ³	mu: ¹	เพ่นพ่าน ไม่เป็นระเบียบ
chong ⁵	dong ³	คือ ทะลิ่ง พิเรน
chong ¹	dong ³	คือ ทะลิ่ง พิเรน
cog ⁴	ngog ²	เลือก คันทุรัง
khan ⁵	kan ⁴	แก๊งก้าง ขวางอยู่

(ข) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับ เสียง
วรรณยุกต์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่เมื่อนำพยางค์ที่ 1 มาเปรียบเทียบกับ
พยางค์ที่ 2 แล้ว จะมีส่วนที่แตกต่างกันอยู่ 2 ส่วนคือเสียงพยัญชนะท้าย และเสียงวรรณยุกต์
โดยจะมีเสียงพยัญชนะต้นกับเสียงสระ เหมือนกัน คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ ได้แก่

la: ²	la:m ¹	ไม่ระมัดระวัง
pu:k ¹	pu:j ²	บุกนุย (อย่างชนสัว)

จากตัวอย่างข้างบนนี้จะ เห็นได้ว่าคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้บางคำอาจมีความแตกต่างกัน
ในเรื่องของพยางค์ปิดและพยางค์เปิด

(ค) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับ
เสียงสระ

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่เมื่อนำพยางค์ที่ 1 มาเปรียบเทียบกับ
พยางค์ที่ 2 แล้ว จะมีส่วนที่ต่างกันอยู่ 2 ส่วน คือ เสียงพยัญชนะท้ายและเสียงสระ โดยจะ
มีเสียงพยัญชนะต้น และเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

hoŋ ²	ho: ²	เงื่องหงอย ชิมกระทือ
na: ⁵	na:j ⁵	ดั้นพราดๆ
phoŋ ¹	pha:j ¹	ป่นปี้ หลลกละเอียด
plɪŋ ⁴	pla:t ⁴	บระเปรียว ว่องไว
chɪp ⁷	chɪk ⁷	แข็งแรง ล้ำสัน
sɔk ¹	so: ¹	เฉอะและ เปียกไปทั่ว
chap ¹	cha:j ¹	(ทำ) แบบลวก ๆ ขอบไปที

อนึ่งคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ พยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 2 ของคำอาจมีความต่างกัน
ในเรื่องของการปรากฏและไม่ปรากฏของพยัญชนะท้าย กล่าวคือ พยางค์ใดพยางค์หนึ่งอาจ
เป็นพยางค์เปิด ในขณะที่อีกพยางค์หนึ่งเป็นพยางค์ปิด คำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้ เช่น
คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์เปิด พยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์ปิด

chi: ⁵	chan ⁵	กระชั้น
che: ¹	chaj ¹	เถลไถล
na: ⁵	naj ⁵	(ดิน)พลาตๆ
se: ⁵	saj ⁵	ระหกระเหิน
ʔe: ³	ʔak ³	มากเหลือประมาณ

คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์ปิด พยางค์ที่ 2 เป็นพยางค์เปิด

doŋ ⁴	do: ⁴	เหนื่อย เพลีย
hoŋ ²	ho: ²	เงื่องหงอย ชิมกระตือ
maŋ ¹	me: ¹	ล้งเล ไม่น้ำใจ
lim ²	le: ²	สวย งาม
sok ¹	so: ¹	เฉอะแฉะ เปียกไปทั่ว

(ง) คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงสระกับเสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่คำซ้ำพยางค์ที่เมื่อนำพยางค์ที่ 1 มาเปรียบเทียบกับพยางค์
ที่ 2 แล้ว จะมีส่วนที่ต่างกันอยู่ 2 ส่วน คือ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ โดยจะมีเสียง
พยัญชนะต้นกับเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนกัน คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่

sam ²	sa:m ¹	ไม่คอยเต็มเต็ง คุ่มดีคุ่มร้าย
klam ⁴	kla: ^๓	คลุมเครือ

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์สองส่วน

จากข้อมูลที่น่ามาศึกษาพบว่าคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์สองส่วน ในภาษาสงขลา อาจจำแนกออกเป็น 4 กลุ่มคือ คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะต้นกับเสียงวรรณยุกต์ คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับเสียงสระ คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับเสียงวรรณยุกต์ และคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้ยังพบว่าคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับเสียงสระอาจมีความต่างกันใน เรื่องของความ เป็นพยางค์ เปิดกับพยางค์ปิดของพยางค์ทั้งสอง และอาจมีความต่างกันใน เรื่องของความสั้นยาวของเสียงสระด้วย สำหรับคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับเสียงวรรณยุกต์นั้น อาจมีความต่างกันใน เรื่องพยางค์ เปิดกับพยางค์ปิด ส่วนคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์อาจมีความต่างใน เรื่องความสั้นยาวของเสียงสระ

ข. คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่า 2 พยางค์

คำซ้ำพยางค์ ในกลุ่มนี้หมายถึงคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ ตั้งแต่ 3 พยางค์ขึ้นไป เมื่อพิจารณาคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาแล้ว พบว่าคำที่เป็นคำซ้ำพยางค์นั้นมิได้มีการซ้ำเสียงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หรือมิได้เกิดจากการซ้ำเสียงของคำ ที่มีโครงสร้างเพียงพยางค์เดียวเท่านั้น หากแต่อาจเกิดจากการซ้ำเสียงของคำหลาย ๆ ครั้ง หรืออาจเกิดจากการซ้ำเสียงของ คำที่มีองค์ประกอบมากกว่า 1 พยางค์ก็ได้

จากการศึกษาวิเคราะห์คำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่าสองพยางค์ในภาษาสงขลาพบว่าคำซ้ำพยางค์อาจแยกออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

1. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างกันที่การลงเสียงหนัก-เบา

คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างกันของพยางค์ที่การลงเสียงหนัก-เบา หมายถึงคำซ้ำพยางค์ที่มีความแตกต่างกันระหว่างโครงสร้างของพยางค์ในเรื่องของการลงเสียงหนัก-เบา การลงเสียงหนัก-เบาซึ่งจากอิทธิพลของการลงเสียงหนัก-เบาทำให้พยางค์ที่มีเสียงยาวอยู่แต่เดิม เปลี่ยนเสียงไป เป็นสระเสียงสั้น พยางค์ที่มีเสียงสั้นอยู่เดิมจะมีช่วงของการเปล่งเสียงที่น้อยลงกว่าปกติ การลงเสียงหนัก-เบาที่พยางค์ใดในคำซ้ำพยางค์นั้นขึ้นอยู่กับ

จำนวนพยางค์ภายในคำ สำหรับการลงเสียงหนักนั้นมีอยู่ที่พยางค์ที่ 1 ,พยางค์สุดท้ายของคำ

จากการศึกษาพบว่าคำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้อาจปรากฏเป็นคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 3-6 พยางค์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก) คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 3 พยางค์

ภายในคำซ้ำพยางค์ลักษณะนี้จะมีพยางค์ที่ลงเสียงเบาอย่างน้อยที่สุด 1 พยางค์ สำหรับคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ พยางค์แรกจะลงเสียงหนักเสมอ สำหรับพยางค์ที่ 2 จะมีการลงเสียงเบา ส่วนพยางค์ที่ 3 จะลงเสียงหนักอีก ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดเจน เป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 6 แสดงลักษณะการลงเสียงหนัก-เบาของคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 3 พยางค์

'0:	0	'0:
'0	0	'0

จากแผนภูมิต่างบนนี้ สัญลักษณ์ 0 หมายถึง พยางค์ที่ลงเสียงเบา

สัญลักษณ์ '0 หมายถึง พยางค์ที่ลงเสียงหนัก

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่

'sɜ:t⁶ sɜ:t⁶ 'sɜ:t⁶

เสียงร้องไห้ด้วยความขมขื่น

'wi:aw¹ wiaw¹ 'wi:aw¹

ลักษณะ เคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วสูง

'pli:əŋ⁴ pliəŋ⁴ 'pli:əŋ⁴

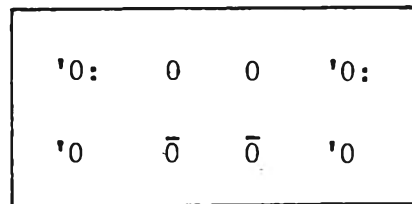
เสียงพูดสับสนแก้วหู เสียงฟ้าร้อง

'phe:ŋ ²	phen ²	'phe:ŋ ²	เสียงโลหะกระทบกัน
'nɔ:j ¹	nɔj ¹	'nɔ:j ¹	เบา ๆ ช้า ๆ
'pɛŋ ²	pɛŋ ²	'pɛŋ ^{2*}	พิธีพิธี ท่าทางอ่อนวอน
'put ¹	put ¹	'put ¹	ลักษณะกระดูกลงข้างล่าง เป็นจังหวัด (เช่นลักษณะของหุ่น เบ็ด เมื่อปลาติด เบ็ด)
'θɛ:t ⁴	θɛt ⁴	'θɛ:t ⁴	เสียงปลาดีนในอ่างน้ำที่แห้งขอด
'θa:w ³	θaw ³	'θa:w ³	เสียงฝนตกหนัก
'pho:ŋ ¹	phon ¹	'pho:ŋ ¹	เสียงบิน เสียงกิ่งไม้หัก เมื่อโคนพายุฝน

ข) คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 4 พยางค์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีการลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 1 และพยางค์สุดท้าย คือพยางค์ที่ 4 ซึ่งอาจแสดงให้เห็นเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 7 แสดงการลงเสียงหนัก-เบาของคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 4 พยางค์

จากแผนภูมิกำขึ้นนี้จะ เห็นได้ว่าคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ที่การลงเสียงหนัก-เบา และมีโครงสร้างทางเสียงของคำ 4 พยางค์ มีพยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 4 เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และมีพยางค์ที่ 2 และพยางค์ที่ 3 เป็นพยางค์ที่ลงเสียงเบา คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

---

* สัญลักษณ์ (̄) ที่อยู่เหนือเสียงสระสั้นของพยางค์ใด ๆ หมายความว่าเสียงสระสั้นดังกล่าวนั้นมีช่วงเวลาของการเปล่งเสียงที่น้อยกว่าปกติ (ดูข้อ ข) หน้า 45 ประกอบ)

'che:t ²	chet ²	chet ²	'che:t ²	เสียงคัดข้าว
'pli:an ⁴	plian ⁴	plian ⁴	'pli:an ⁴	เสียงพูดแสบแก้วหู, เสียงฟ้าร้อง
'pho:n ¹	phon ¹	phon ¹	'pho:n ¹	เสียงต้นไม้หัก, เสียงวัตถุแข็งกระทบกัน
'kɪ:k ³	kɪ:k ³	kɪ:k ³	'kɪ:k ³	ลักษณะของการร่าอย่าง เข้าจังหวะ เพลง (อย่าง เช่นรำโนรา)
sɪ:t ⁶	sɪt ⁶	sɪt ⁶	sɪ:t ⁶	เสียงร้องไห้ด้วยความขมขื่น

ค) คำซ้ำที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 5 พยางค์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีการลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 1, 4, 5 ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัด เจน เป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 8 แสดงลักษณะการลงเสียงหนัก-เบาของคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 5 พยางค์

'0:	0	0	'0:	'0:
'0	0̄	0̄	'0	'0

จากแผนภูมิต่างบนนี้จะเห็นว่าคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ที่การลงเสียง

หนัก-เบา และมีโครงสร้างทางเสียงของคำ 5 พยางค์ มีพยางค์ที่ 1, 4 และ 5 เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และมีพยางค์ที่ 2 และ 3 เป็นพยางค์ที่ลงเสียงเบา คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

'phe:n ²	phen ²	phen ²	'phe:n ²	'pne:n ²	เสียงระฆัง เสียงโลหะกระทบกัน
'ʔa:w ³	ʔaw ³	ʔaw ³	'ʔa:w ³	'ʔa:w ³	เสียงเด็กร้อง
'plɪŋ ⁴	plɪŋ ⁴	plɪŋ ⁴	'plɪŋ ⁴	'plɪŋ ⁴	อาการติดตัวของเด็ก หรือนอน
'sɪ:t ⁶	sɪt ⁶	sɪt ⁶	'sɪ:t ⁶	'sɪ:t ⁶	เสียงร้องไห้ด้วยความขมขื่น
'θu:t ⁴	θut ⁴	θut ⁴	'θu:t ⁴	'θu:t ⁴	อาการกระโดดคืบไป(อย่างลักษณะ คนแก่ที่เดินไม่ได้)

ง) คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ 6 พยางค์
คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้มีการลงเสียงหนักที่พยางค์ที่ 1 และพยางค์ที่ 5,
6 ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดเจน เป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 9 แสดงลักษณะการลงเสียงหนัก-เบา ของคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียงของคำ
6 พยางค์

'0:	0	0	0	'0:	'0:
'0	0̄	0̄	0̄	'0	'0

จากแผนภูมิต่างๆ ข้างบนนี้จะเห็นว่าคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ที่การลงเสียงหนัก-เบา
และมีโครงสร้างทางเสียงของคำ 6 พยางค์ มีพยางค์ที่ 1, 5 และ 6 เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และมี
พยางค์ที่ 2, 3 และ 4 เป็นพยางค์ที่ลงเสียงเบา คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

'θi:aw ³	θiaw ³	θiaw ³	θiaw ³	'θi:aw ³	'θi:aw ³	เสียงหวัดร้อง
'thi:ʔ ⁶	thiʔ ⁶	thiʔ ⁶	thiʔ ⁶	'thi:ʔ ⁶	'thi:ʔ ⁶	เสียงข้อมสาร
'khwap ¹	khwap ¹	khwap ¹	khwap ¹	'khwap ¹	'khwap ¹	เสียงไม้เรียวกระทบหลังวัว
'we:w ¹	wew ¹	wew ¹	wew ¹	'we:w ¹	'we:w ¹	เสียงกู่เรียกจากระยะทางไกล
'ho:ŋ ⁶	hoŋ ⁶	hoŋ ⁶	hoŋ ⁶	'ho:ŋ ⁶	'ho:ŋ ⁶	เสียงร้องให้ด้วยความเจ็บปวดใจ

อย่างที่สุด

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ที่การลงเสียงหนัก-เบา

สรุปได้ว่าคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ที่การลงเสียงหนัก-เบา นั้น เป็น
คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างได้ตั้งแต่ 3 พยางค์ ถึง 6 พยางค์ จากการซ้ำเสียงหลาย ๆ ครั้ง
ปรากฏว่ามีการลงเสียงหนัก-เบาซึ่งพอสรุปได้ว่าพยางค์ที่ 1 กับพยางค์สุดท้ายจะลงเสียงหนัก

สำหรับคำ 5, 6 พยางค์ จะมีพยางค์รองสุดท้ายลงเสียงหนักอีกพยางค์หนึ่ง พยางค์ที่เหลืออยู่ กลางคำจะลงเสียงเบา การลงเสียงเบาทำให้ความสั้นยาวของ เสียงสระหรือความสั้นยาว ของเวลาในการ เปล่งเสียงมีค่าน้อยลงกว่าปกติ และยังทำให้เกิดจังหวะของการพูดอีกด้วย จากการศึกษาผู้วิจัยสังเกตว่าคำวิเศษณ์ที่เป็นคำเดี่ยว ๆ และสามารถ เกิดคู่กับกริยาแสดง อากาการ (Actions) ทุกคำ สามารถเกิดเป็นคำซ้ำพยางค์กลุ่มดังกล่าวนี้ได้ โครงสร้างทางเสียง ของคำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้อาจ เขียนสรุป เป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 13 แสดงความต่างของพยางค์ที่ลงเสียงหนักและลงเสียงเบาภายในคำซ้ำพยางค์ที่มี โครงสร้างทางเสียงของคำมากกว่า 2 พยางค์

จำนวนพยางค์ภายในคำ	พยางค์ที่						
	เสียงสระ	1	2	3	4	5	6
3	ยาว	'0:	0	'0:			
	สั้น	'0	0̄	'0			
4	ยาว	'0:	0	0	'0:		
	สั้น	'0	0̄	0̄	'0		
5	ยาว	'0:	0	0	'0:	'0:	
	สั้น	'0	0̄	0̄	'0	'0	
6	ยาว	'0:	0	0	0:	'0:	'0:
	สั้น	'0	0̄	0̄	0̄	'0	'0

2. คำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์ที่ 3, 4 หรือเฉพาะพยางค์ที่ 4
เป็น $C_{1-2}^T E:t$

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ คือคำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 3, 4 หรือใน บางคำเฉพาะพยางค์ที่ 4 ถูกกำหนดไว้เด่นชัด กล่าวคือพยางค์ดังกล่าวจะถูกกำหนดให้มี รูปแบบที่แน่นอนและจำกัดเสมอ และสามารถทำนายรูปพยางค์ได้ (ดู ข้อ ก) หน้า 43 ประกอบ) เราสามารถจำแนกกลุ่มคำซ้ำพยางค์ประเภทนี้ออก เป็น 2 กลุ่มย่อยดังนี้คือ

ก) คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 และ 2 มีรูปเหมือนกัน

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้จะประกอบด้วย 4 พยางค์ โดยมี

พยางค์ที่ 1 มีโครงสร้างของพยางค์เหมือนกับพยางค์ที่ 2 ส่วนพยางค์ที่ 3 และพยางค์ที่ 4 จะต้องมีเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์เหมือนกับเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1, 2 และใช้เสียงสระเป็น ϵ : และให้มีเสียงพยัญชนะท้ายเป็นเสียงพยัญชนะกักที่ฐานพันหรือปุ่มเหงือก t ซึ่งอาจเขียนเป็นกฎได้ดังนี้

$$\#C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} \# \rightarrow \#C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} + \underline{C_{1-2} \epsilon:t C_{1-2} \epsilon:t \#}$$

จากกฎข้างบนนี้ ตัวอักษรที่ขีดเส้นใต้แทนเสียงที่เกิดจากการซ้ำเสียงของพยางค์ที่ 1, 2

หมายถึง เครื่องหมายแสดงขอบเขตของคำ

C หมายถึง พยัญชนะซึ่งอาจเป็นพยัญชนะเดี่ยว (C_1) หรือพยัญชนะผสม (C_2) ในตำแหน่งต้นคำ ในตำแหน่งท้ายคำอาจจะไม่มีพยัญชนะท้าย (C_0) หรือมีพยัญชนะท้ายได้ 1 ตัว (C_1)

V หมายถึง สระซึ่งอาจเป็นสระเดี่ยวสั้น (V_1) หรือสระเดี่ยวยาว (V_2) หรือสระประสม (V_2) ก็ได้

T หมายถึง วรรณยุกต์ ซึ่งเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ซ้ำอาจคงรูปเสียงเดิม หรือเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีระบบดังนี้

เสียงวรรณยุกต์ 1 จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ 2

เสียงวรรณยุกต์ 3 จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ 4

เสียงวรรณยุกต์ 5 จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ 6

เสียงวรรณยุกต์ 7 จะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ 6

เสียงวรรณยุกต์ 2, 4, 6 จะคงเดิม

ตัวอย่างการใช้กฎนี้

$$\#C_1 V_2^6 C_1 C_1 V_2^6 C_1 \# \longrightarrow \#C_1 V_2^6 C_1 C_1 V_2^6 C_1 + \underline{C_1 \varepsilon:t^6 C_1 \varepsilon:t^6 \#}$$

$$\#na:w^6 na:w^6 \# \longrightarrow \#na:w^6 na:w^6 + ne:t^6 ne:t^6 \#$$

น้ำ   น้ำ $\longrightarrow$ น้ำ   น้ำ   แนด   แนด

$$\#C_1 V_2^1 C_1 C_1 V_2^1 C_1 \# \longrightarrow \#C_1 V_2^1 C_1 C_1 V_2^1 C_1 + C_1 \varepsilon:t^2 C_1 \varepsilon:t^2 \#$$

$$\#hi:aw^1 hi:aw^1 \# \longrightarrow \#hi:aw^1 hi:aw^1 + he:t^2 he:t^2 \#$$

เหี่ยว   เหี่ยว $\longrightarrow$ เหี่ยว   เหี่ยว   แหด   แหด

ข) คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 และ 2 มีรูปต่างกัน

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้จะประกอบด้วย 4 พยางค์ โดยพยางค์ที่ 1 เป็นพยางค์ที่มีโครงสร้างของพยางค์ต่างจากพยางค์ที่ 2 พยางค์ที่ 3 ของคำจะมีโครงสร้างของพยางค์เหมือนกับพยางค์ที่ 1 ส่วนพยางค์ที่ 4 ของคำจะมีเสียงพยัญชนะต้นเหมือนเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 2 และใช้เสียงสระ เป็นสระหน้า-ต่ำ เสียงยาว $\varepsilon:$ และให้มีเสียงพยัญชนะท้าย เป็นพยัญชนะกักที่ฐานฟันหรือปุ่มเหงือก t ซึ่งอาจ เขียน เป็นกฎได้ดังนี้

$$\#S_1 \cdot C_{1-2} V_{1-3}^T C_{0-1} \# \longrightarrow \#S_1 \cdot C_{1-2} V_{1-2}^T C_{0-1} + \underline{S_1 \cdot C_{1-2} \varepsilon:t^T \#}$$

จากกฎข้างบนนี้ S_1 หมายถึงพยางค์ที่ 1 ซึ่งจะมีรูปอย่างไรก็ได้ สำหรับสัญลักษณ์

อื่น ๆ มีความหมายเช่นเดียวกับสัญลักษณ์ของกฎแรก (ดู ข้อ ก) หน้า 69 ประกอบ)

ตัวอย่างการใช้กฎนี้

$$\#s_1 \cdot c_1 v_2^5 c_1 \# \rightarrow \#s_1 \cdot c_1 v_2^5 c_1 + s_1 \cdot c_1 \varepsilon:t^6 \#$$

$$\#khe:\eta^1 \quad l\varepsilon:\eta^5 \# \rightarrow \#khe:\eta^1 \quad l\varepsilon:\eta^5 + khe:\eta^1 \quad l\varepsilon:t^6 \#$$

แข็ง   แร่ง   →   แข็ง   แร่ง   แข็ง   แร่ง

$$\#s_1 \cdot c_1 v_2^5 c_1 \# \rightarrow \#s_1 \cdot c_1 v_2^5 c_1 + c_1 \varepsilon:t^6 \#$$

$$\#so:\eta^1 \quad mo:\eta^5 \# \rightarrow \#so:\eta^1 \quad mo:\eta^5 \quad so:\eta^1 \quad me:t^6 \#$$

โสง   โมง   →   โสง   โมง   โสง   แมด

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์ที่ 3, 4 หรือ เฉพาะพยางค์ที่ 4 เป็น $C_{1-2} \varepsilon:t$

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เป็นคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้าง 4 พยางค์ จำแนกออกได้ เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีพยางค์ที่ 1, 2 เป็นคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างพยางค์เหมือนกัน และกลุ่มที่มีพยางค์ที่ 1, 2 ที่มีโครงสร้างพยางค์ต่างกัน สำหรับในแบบแรกนั้นพยางค์ที่ 3, 4 จะเหมือนกันทั้ง 2 พยางค์ กล่าวคือ มีเสียงพยัญชนะต้นเหมือนพยางค์ที่ 1, 2 ใช้เสียงสระเป็น $\varepsilon:$ และใช้เสียงพยัญชนะท้ายเป็น t แต่ถ้าพยางค์ที่ 1, 2 มีความต่างกัน โครงสร้างพยางค์ พยางค์ที่ 3, 4 จะต่างกันคือพยางค์ที่ 3 จะมีรูปเหมือนพยางค์ที่ 1 ทุกประการ แต่พยางค์ที่ 4 จะมีเสียงพยัญชนะต้น เหมือนพยางค์ที่ 2 ใช้เสียงสระเป็น $\varepsilon:$ และใช้เสียงพยัญชนะท้ายเป็น t สำหรับเสียงวรรณยุกต์ของทั้ง 2 กลุ่มจะมีการเปลี่ยนแปลงหรือคงรูปไว้กล่าวคือเสียงวรรณยุกต์ 2, 4 และ 6 จะไม่เปลี่ยนรูปแต่เสียงวรรณยุกต์ 1, 3, 5, 7 จะเปลี่ยนเป็น 2, 4, 6, 6 ตามลำดับ

3. คำซ้ำพยางค์ที่มีความคล้ายคลึงกัน เป็นคู่ ๆ

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้หมายถึงคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างทางเสียง

ของคำ 4 พยางค์ และมีโครงสร้างของพยางค์ที่ 1, 2 คล้ายคลึงกับพยางค์ที่ 3, 4 ซึ่งลักษณะของความคล้ายคลึงดังกล่าวนี้มีลักษณะหลากหลายต่าง ๆ กันซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

ก) คำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำแบบสมบูรณ์

คำซ้ำพยางค์ประเภทนี้พบว่าพยางค์ที่ 3, 4 จะ

มีลักษณะทางเสียงเหมือนกับพยางค์ที่ 1, 2 ทุกประการ กล่าวคือรูปคำจะเกิดในลักษณะ

A B . A B คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

phe:w ¹	pha:w ¹	phe:w ¹	pha:w ¹	(พูด)อย่างกระซิบกระซาบ
hok ⁷	hak ⁷	hok ⁷	hak ⁷	งกๆ เงินๆ
kiŋ ³	kaŋ ³	kiŋ ³	kaŋ ³	กูลี้กูลจ
phluk ⁷	phlak ⁷	phluk ⁷	phlak ⁷	เสียงของจำนวนมากกร่วงลงดิน
hut ¹	hit ¹	hut ¹	hit ¹	โหวๆ
ʔɔ: ⁴	he: ¹	ʔɔ: ⁴	he: ¹	เสียงร้องของทารก

ข) คำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำแบบไม่สมบูรณ์

คำซ้ำพยางค์ประเภทนี้พยางค์ที่ 3, 4 จะมีรูปที่ต่างออกไป

จากพยางค์ที่ 1, 2 ซึ่งพอจะสรุปออกเป็นกลุ่มย่อยได้ดังต่อไปนี้

1) คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1, 2 และพยางค์ที่ 3, 4 ต่างกันที่เสียง

วรรณยุกต์จากการศึกษาพบว่า คำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้จะมีพยางค์ที่ 1, 2 ที่มีเสียงวรรณยุกต์สูงทั้งสองพยางค์ และเมื่อมีการซ้ำเสียงก็จะซ้ำทุกส่วนของพยางค์ที่ 1, 2 ยกเว้นเสียงวรรณยุกต์ซึ่งจะเปลี่ยนไป เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่มีลักษณะต่ำกว่าเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 1, 2 กล่าวคือถ้าพยางค์ที่ 1, 2 มีเสียงวรรณยุกต์ 1 พยางค์ที่ 3, 4 จะมีเสียงวรรณยุกต์ 4, 5, 6 หรือ 7 เสียงใดเสียงหนึ่ง และถ้าพยางค์ที่ 1, 2 มีเสียงวรรณยุกต์ 2 พยางค์ที่ 3, 4 จะมีเสียงวรรณยุกต์ 6 หรือ 7 เสียงใดเสียงหนึ่ง ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 14 แสดงการเกิดของเสียงวรรณยุกต์ภายในคำซ้ำพยางค์ที่มีองค์ประกอบมากกว่าสองพยางค์

เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 1,2	เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3,4
1	4, 5, 6, 7
2	6, 7,

จากตารางข้างบนนี้จะเห็นได้ว่าเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 1, 2 จะเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่มีลักษณะสูง 1 (สูง-ขึ้น), 2 (สูง-ตก) แต่เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3, 4 จะเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่มีลักษณะต่ำกว่าเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 1, 2 4 (กลาง-กลาง), 5 (กลาง-ตก), 6 (ต่ำ-ต่ำ), 7 (ต่ำ-ตก)

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 1, 2 เหมือนกัน แต่ต่างจากเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 3, 4 ซึ่งมีรูปเหมือนกัน คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ เช่น

กัว:๓ ²	กัเอ:๓ ²	กัว:๓ ⁷	กัเอ:๓ ⁷	คคไปคคมา หจกงอ
หว๓ ²	หเอ๓ ²	หว๓ ⁷	หเอ๓ ⁷	อมโรค ชีโรค อ่อนแอ
ho:k ²	he:k ²	ho:k ⁶	he:k ⁶	ง่วง โงนงน
จว:๑	เจ:๑	จว:๕	เจ:๕	มุดเขียว ไม่เป็นรูปทรง
kho:k ¹	khe:k ¹	ko:k ⁴	ke:k ⁴	ขรุขระ ลุ่มๆดอนๆ
kho:k ²	khe:k ²	kho:k ⁶	khe:k ⁶	ขรุขระ สูงๆต่ำๆ
khlo:k ²	khle:k ²	khlo:k ⁶	khle:k ⁶	หลวม คลอน

khɔt ²	khɛt ²	khɔt ⁷	khɛt ⁷	พจกงอ	เป็นเส้นหัก
wə:ŋ ²	wa:ŋ ²	wɛ:ŋ ⁷	wa:ŋ ⁷	โหว่	เปิดตลอด
wɔŋ ²	wɛŋ ²	wɔŋ ⁷	wɛŋ ⁷	(มอง)	ไม้ขีด (ของที่กำลังเคลื่อนไหว)

อย่างไรก็ตามพยางค์ที่ 1, 2 และพยางค์ที่ 3, 4 อาจเปลี่ยนที่กันได้ในคำบางคำเช่นอาจพูด
 kho:k² khe:k² kho:k⁶ khe:k⁶ หรือ kho:k⁶ khe:k⁶ kho:k² khe:k² ก็ได้

2) คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 2 มีความต่างที่เสียงวรรณยุกต์
 จากพยางค์ที่ 4

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ พยางค์ที่ 3 จะมีเสียงเหมือนพยางค์ที่ 1
 ทุกเสียง แต่พยางค์ที่ 4 จะมี เสียงวรรณยุกต์ต่างจากพยางค์ที่ 2 และรูปคำจะเกิดในลักษณะ
 $A^x B^y \cdot A^x B^z$ คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้แก่

bɔ: ⁴	lɔ:j ²	bɔ: ⁴	lɔ:j ⁷	สวยงาม
ʔɛ: ⁴	lɛ: ²	ʔɛ: ⁴	lɛ: ⁷	แล้วเข้าไป ทำแจ็กก็จัดการเพื่อเอาหน้า

3) คำซ้ำพยางค์ที่มีรูปแบบการเกิดในลักษณะ $A B \cdot A C$
 แบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มย่อยคือ

- กลุ่มที่พยางค์ที่ 4 จะมีเสียงพยัญชนะต้น และเสียงวรรณยุกต์ต่างจากพยางค์ที่ 2
 ดังนั้น B และ C จะมีเสียงสระและเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนกัน ได้แก่

khi: ²	le:ŋ ²	khi: ²	the:ŋ ⁶	ไม่งาม ชีเทร ไม่มีสาระ
co:j ⁴	so:j ²	co:j ⁴	jo:j ⁷	ช่างประจบ
khi: ²	luj ²	khi: ²	thuj ⁷	ไม่ดี ไม่เป็นที่ต้องการ

- กลุ่มที่พยางค์ที่ 4 จะมีเสียงสระและเสียงพยัญชนะท้ายต่างจากพยางค์ที่ 2
ดังนั้น B และ C จะมีเสียงพยัญชนะต้นและเสียงวรรณยุกต์เหมือนกัน ได้แก่

la: ⁴ hət¹   la: ⁴ hɔ:n¹   เร็ร้อน อยู่ไม่เป็นที่ เซซัง
la: ⁴ ʔak³   la: ⁴ ʔe:³   เพ็นพ่าน มากมาย

- กลุ่มที่พยางค์ที่ 4 มีแค่เสียงพยัญชนะต้นเท่านั้นที่เหมือนพยางค์ที่ 2 ได้แก่
kha⁴ ʔa:n⁴   kha⁴ ʔe:³   ระ เนระนาด มากมาย กระจัดกระจาย

4) คำซ้ำพยางค์ที่มีรูปแบบการเกิดในลักษณะ A A . B B

แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่พยางค์ที่ 3, 4 มีเสียงสระและเสียงพยัญชนะท้ายต่างจากพยางค์ที่ 1, 2 ได้แก่

ha:ʔ⁶   ha:ʔ⁶   hɔŋ⁶   hɔŋ⁶   กงกเงินเงิน
ʔi:at⁴   ʔi:at⁴   ʔuj⁴   ʔuj⁴   เล็กๆ
hi:t²   hi:t²   huj²   huj²   โนนินิดนี้หน้อย

- กลุ่มที่พยางค์ที่ 3, 4 จะมีเสียงสระต่างจากพยางค์ที่ 1, 2 ได้แก่

khɔk¹   khɔk¹   khək¹   khək¹   ไม่เป็นขึ้นเป็นอัน เล็กๆน้อยๆ
sɔk¹   sɔk¹   sək¹   sək¹   เล็กๆน้อยๆ
hɔk¹   hɔk¹   hək¹   hək¹   (ทำงาน) ไม่ค่อยไหวด้วยความชรา

สรุปคำซ้ำพยางค์ที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นคู่ ๆ

คำซ้ำพยางค์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเป็นคู่ ๆ นี้ จะเป็นคำที่มีโครงสร้าง 4 พยางค์ โดยที่โครงสร้างทางเสียงของพยางค์ที่ 1, 2 จะเหมือนหรือคล้ายคลึงกันคู่หนึ่ง โครงสร้างของพยางค์ที่ 3, 4 จะเหมือนหรือคล้ายคลึงกันอีกคู่หนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงกระบวนการ

ซ้ำคำแล้ว เราอาจจำแนกคำซ้ำพยางค์ที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นคู่ ๆ นี้ ออกได้ เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ คำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำแบบสมบูรณ์ และคำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำแบบไม่สมบูรณ์ สำหรับประการหลังนี้มีรูปแบบของการซ้ำที่มีลักษณะหลายหลาก จึงอาจพิจารณาจัดกลุ่มย่อย ๆ ออกได้ เป็นอีก 4 กลุ่ม คือ คำซ้ำพยางค์ที่ 3, 4 มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ คำซ้ำพยางค์ที่มีรูปแบบการเกิดในลักษณะ $A B . C D$ คำซ้ำพยางค์ที่มีรูปแบบการเกิดในลักษณะ $A B . A C$ และคำซ้ำพยางค์ที่มีรูปแบบการเกิดแบบ $A A . B B$ ซึ่งคำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำแบบไม่สมบูรณ์นี้ พยางค์ที่ 3, 4 อาจมีการเปลี่ยนแปลงทั้ง 2 พยางค์ หรือบางพยางค์ก็ได้

สรุปการศึกษาโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์

จากการศึกษารูปโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลจากข้อมูลที่รวบรวมได้ พอสรุปได้ว่ารูปโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ดังกล่าวสามารถจำแนกตามเกณฑ์หลักใหญ่ ๆ ได้ 2 เกณฑ์ คือ จำแนกโดยใช้เกณฑ์จำนวนพยางค์ภายในคำและจำแนกโดยใช้เกณฑ์ลักษณะความต่างของโครงสร้างพยางค์ภายในคำ

การจำแนกโดยใช้เกณฑ์จำนวนพยางค์ภายในคำสามารถแบ่งคำที่นำมาศึกษาออกได้ เป็น 2 กลุ่ม คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างสองพยางค์กลุ่มหนึ่ง กับคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างมากกว่าสองพยางค์อีกกลุ่มหนึ่ง

สำหรับคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างสองพยางค์นั้น เมื่อนำไปจำแนกโดยใช้เกณฑ์ลักษณะความต่างของโครงสร้างพยางค์ภายในคำ สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยได้ 2 กลุ่มคือ คำซ้ำพยางค์ที่มีลักษณะพยางค์ภายในคำเหมือนกัน และคำซ้ำพยางค์ที่มีลักษณะทางเสียงต่างกัน ซึ่งประการหลังนี้ยังแบ่งย่อยออก เป็น 3 กลุ่มคือ

- ก. คำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างของพยางค์อย่างน้อย 1 พยางค์ เป็น C_{1-2}^T e:t
- ข. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่การลงเสียงหนัก-เบา
- ค. คำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างของพยางค์มีความต่างกันที่เสียงพยัญชนะเสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์

คำซ้ำพยางค์ในข้อ ค. คือ คำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์ทั้งสองต่างกันที่เสียงพยัญชนะต้น เสียงสระหรือเสียงวรรณยุกต์ยังแบ่งย่อยออกได้เป็น คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ 1 ส่วน และคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ 2 ส่วน

คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ 1 ส่วน ยังแบ่งย่อยออกตามองค์ประกอบของโครงสร้างพยางค์เป็น 4 กลุ่ม คือ

- ก. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงพยัญชนะต้น
- ข. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงพยัญชนะท้าย
- ค. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงวรรณยุกต์
- ง. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์เพียงส่วนเดียวที่เสียงสระ

ในจำนวนกลุ่มคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ส่วนเดียว 4 กลุ่มนี้ พบว่า คำซ้ำพยางค์ในข้อ ง. มีลักษณะการเกิดที่หลากหลายมาก และอาจจำแนกย่อยออกไปอีกได้เป็น 3 กลุ่มคือ

- ก. คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลัง พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้า
- ข. คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระอื่น ๆ พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระ
  - a หรือ a:
- ค. คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระเป็นเสียงสระประสม

ในจำนวนกลุ่มคำซ้ำพยางค์ 3 กลุ่มดังกล่าวนี้ พบว่า กลุ่ม ก. คือ คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1 มีเสียงสระหลัง พยางค์ที่ 2 มีเสียงสระหน้านั้น ยังอาจแบ่งกลุ่มย่อยตามลักษณะระดับเสียงสูงต่ำของเสียงสระได้อีกด้วย กล่าวคือ จะแบ่งย่อยได้เป็น คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระสูง คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระกลาง และคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระต่ำ

คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างของพยางค์ 2 ส่วน อาจแบ่งย่อยตามองค์ประกอบของโครงสร้างพยางค์เป็น 4 กลุ่มย่อย คือ

- ก. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะต้นกับเสียงวรรณยุกต์
- ข. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับเสียงวรรณยุกต์
- ค. คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่เสียงพยัญชนะท้ายกับเสียงสระ

สำหรับคำซ้ำพยางค์ ที่มีโครงสร้างมากกว่าสองพยางค์นั้น เมื่อนำไปจำแนกโดยใช้เกณฑ์ลักษณะความต่างระหว่างโครงสร้างพยางค์ภายในคำ สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยได้ 3 กลุ่มคือ คำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่การลงเสียงหนัก-เบา คำซ้ำพยางค์ที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นคู่ ๆ และคำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์ที่ 3, 4 หรือเฉพาะพยางค์ที่ 4 เป็น

เป็น $C_{1-2} \begin{matrix} T \\ E:t \end{matrix}$

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มแรกคือคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่การลงเสียงหนัก-เบา สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 4 กลุ่ม คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้าง 3, 4, 5 และ 6 พยางค์ คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มที่ 2 คือคำซ้ำพยางค์ที่มีความคล้ายคลึงกันเป็นคู่ ๆ สามารถแบ่งย่อยเป็น คำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำเสียงแบบสมบูรณ์ และคำซ้ำพยางค์ที่เกิดจากการซ้ำแบบไม่สมบูรณ์

คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มสุดท้าย คือคำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างพยางค์ที่ 3, 4 หรือเฉพาะพยางค์ที่ 4 เป็น $C_{1-2} \begin{matrix} T \\ E:t \end{matrix}$ สามารถแบ่งแยกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1, 2 เป็นคำซ้ำพยางค์เหมือน และ คำซ้ำพยางค์ที่พยางค์ที่ 1, 2 เป็นคำซ้ำพยางค์ต่าง (ดูแผนภูมิแสดงขั้นตอนการศึกษาโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ในภาษาสงขลา หน้า 40 ประกอบ)

จากการศึกษารูปโครงสร้างทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาสรุปได้ว่าเราอาจจำแนกกลุ่มคำโดยใช้เกณฑ์ทางเสียงได้